

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2, se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2 rozhodl soudkyně JUDr. Otílií Hrehovou ve věci žalobce: M [redacted] L [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] právně zastoupen: JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou, se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4 proti žalované Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení částky 20.000,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci částku 20.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně od 17.4.2015 do zaplacení to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je **povinna** na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 9.724,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í .

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalované zaplacení částky původně ve výši 212.600,- Kč s příslušenstvím z titulu nezákonného rozhodnutí v jeho trestní věci. V průběhu řízení, poté co žalovaná dobrovolně plnila na náhradu majetkové újmy částku 12.600,- Kč, omezil svůj žalobní nárok již jen na nemajetkovou újmu a setrval na požadavku její úhrady ve výši 20.000,- Kč.

Soud pak usnesením č.j. 14C 122/2015-37 ze dne 4.4.2016 řízení částečně řízení zastavil, co do částky 192.600,- Kč a k projednání pak zůstal nárok na nemajetkovou újmu ve výši 20.000,- Kč s příslušenstvím.

V žalobě žalobce uvedl, že státní zástupkyně podala dne 14.11.2013 k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 návrh na potrestání pro přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Usnesením samosoudce OS pro Prahu 4 ze dne 29.11.2013 bylo trestní stíhání žalobce zastaveno, proti čemuž podal státní zástupce stížnost k Městskému soudu v Praze. Usnesením MS v Praze dne 22.1.2014 bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena nalézacímu soudu k projednání. Nalézací soud po vrácení věci rozhodl dne 29.4.2014 tak, že žalobce byl zproštěn obžaloby, jelikož se nepodařilo bez pochybností prokázat, že se stal skutek uvedený v obžalobě. Tento rozsudek je pravomocný. Dne 16.10.2014 podal žalobce k žalované žádost o náhradu škody. S ohledem na nezákonné rozhodnutí, kterým byla žalobci způsobena škoda, požadoval žalobce uhradit po žalované škodu ve výši 12.600,- Kč představující náklady právního zastoupení a dále nahradit nemateriální újmu v penězích ve výši celkem 200.000,- Kč, později omezenou s ohledem na vývoj judikatury na částku 20.000,- Kč. O žádosti žalobce do doby podání žaloby nebylo Ministerstvem spravedlnosti rozhodnuto, žalobci tedy na základě shora uvedeného nezbyvá nic jiného, než podat žalobu k soudu, jelikož ode dne uplatnění nároku žalobcem u MS ČR již uplynulo 6 měsíců a promlčecí doba k uplatnění nároků, které jsou požadovány žalobcem, opět začala běžet. V průběhu trestního řízení, pokud by OČTŘ řádně vyhodnotily důkazy, zejména zcela nevěrohodnou výpověď údajně poškozeného již od počátku, kdy navíc disponovaly již od počátku důkazy vyvracejícími tvrzení údajného poškozeného, když na základě zcela nedůvěryhodné výpovědi "poškozeného", kterého měl žalobce údajně napadnout, a který odmítl PČR poskytnout jakýkoliv důkaz o svém zranění, když žádné viditelné podlitiny nebyly PČR spatřeny, bylo přesto zahájeno trestní řízení se žalobcem. Již od počátku byly dány **pochybnosti o tom, zda se skutek stal tak**, jak byl popsán v návrhu na potrestání, když výpověď údajného poškozeného stála zcela osamoceně s dalšími důkazy obsaženými ve spisovém materiálu. Žalobce požaduje **nemateriální újmu**, kterou požaduje nahradit v penězích, za celé nezákonné stíhání. Žalobce byl stíhán pro trestný čin, ačkoliv se skutek nestal a přestože od počátku trestního řízení byly jasné důkazy o tom, co v konečné fázi rozhodl až soud. Nalézací soud tuto skutečnost vyhodnotil zcela správně a trestní stíhání žalobce nejprve zastavil a následně po rozhodnutí stížnostního soudu zprostil žalobce obžaloby - opět se zbytečně navýšily náklady žalobce tím, že si státní zástupce podal stížnost. Za situace, kdy výpověď poškozeného stála zcela osamoceně vedle provedených důkazů, byla patrná snaha OČvTŘ (zejména PČR, SZ) **uměle kriminalizovat žalobce, ačkoliv bylo zřejmé, že údajné jednání se vůbec nestalo**. Žalobce byl tak **nezákonně stíhán**, aniž by k tomu byl jakýkoliv přímý i nepřímý důkaz, což se negativně podepsalo na jeho psychice, rodinné pohodě a práci, neboť k údajnému skutku mělo dojít v rámci plnění trenérských aktivit, což bylo poškozeným využíváno proti žalobci, a to po celou dobu trestního řízení. Pověst žalobce tak byla ohrožena a poškozena i v jeho pracovním životě. Z výše uvedených důvodů, kdy postup OČvTŘ lze označit za zcela zarážející a v rozporu se zásadami trestního řízení a trestního práva vůbec, považuje žalobce výše uvedenou částku za zcela adekvátní.

Žalobce má za to, že finanční částka za způsobenou nemajetkovou újmu by měla být i charakteru preventivního, aby k výše uvedenému jednání OČTŘ nedocházelo.

Žalovaná se žalobou nesouhlasila. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 16. 10. 2014 (žádostí z téhož dne) uplatnil nárok na poskytnutí náhrady újmy ve výši 212.600 Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění za nezákonné rozhodnutí ve shora uvedeném řízení. K projednání žádosti žalobce došlo dne 23. 4. 2015. Žalovaná shledala důvodným nárok na náhradu **nákladů obhajoby v požadované výši 10.800 Kč, u nemajetkové újmy shledala dostačujícím konstatování a omluvu**. Předmětné stanovisko bylo ovšem zpracováno až po podání žaloby, proto jej žalobce nikterak v žalobě nezohledňuje. Trestní stíhání pro trestný čin ublížení na zdraví a výtržnictví, zahájené sdělením podezření ze dne 23. 10. 2013, skončilo rozsudkem ze dne 29. 4. 2014, kterým byl obžalovaný zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 4. 6. 2014. V souladu s konstantní judikaturou je možno uzavřít, že v daném případě **došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.**, za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání. Uplatněný nárok na náhradu majetkové újmy ve výši 12.600 Kč v podobě nákladů obhajoby v trestním řízení byl shledán důvodným ve výši 10.800 Kč, u nemajetkové újmy shledala žalovaná dostačujícím konstatování a omluvu. Na svém stanovisku žalovaná setrvává, je přesvědčena, že není dán důvod pro jeho změnu. Konstatování a vyslovenou omluvu považuje žalovaná nadále za dostačující zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmy. Řízení nebylo déletrvajícím (necelých 8 měsíců, ve věci rozhodoval soud I. stupně i soud odvolací), povahu nelze považovat za závažnou (hrozící trest 3 roky), žalobce nebyl stíhán vazebně, věc nebyla medializována. Ze spisu bylo zjištěno, že žalobce má 1 záznam v rejstříku trestů. Intenzitu nemajetkové újmy je třeba tvrdit a prokázat, žalobce neuvádí ani v žalobě takové skutečnosti, pro které by mělo být přistoupeno k peněžité satisfakci. Žalobce uvádí pouze obecná tvrzení o negativním vlivu na psychiku, rodinnou pohodu a práci, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti a důkazy k jejich prokázání, na jejichž základě by bylo možno posoudit intenzitu nemajetkové újmy.

Provedeným dokazováním soud z přípojeného spisu Obvodního soudu pro Prahu 4, č.j. [REDAKCE] zjistil, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení proti žalobci je datován dne 23.5.2013. Ve spise je dále založen návrh na prodloužení lhůty k prověřování ze dne 18.7.2013, doručený na Obvodní státní zastupitelství Praha 4 dne 18.7.2013, další návrh na prodloužení lhůty k prověřování doručený Obvodnímu státnímu zastupitelství Praha 4 dne 17.9.2013, a pak další v pořadí třetí návrh na prodloužení lhůty ZPŘ z 1.11.2013, k tomu (na č.l.8) rozhodnutí resp. souhlas s prodloužením lhůty ZPŘ ze strany Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 4.11.2013. Úřední záznam policie ze 16.5.2013. Úřední záznam o podaném vysvětlení z 16.5.2013. Úřední záznam z 13.6.2013 (č.l.15). Záznam o sdělení podezření z 23.10.2013 (na č.l. 19). Protokol o výslechu podezřelého z [REDAKCE]. Protokol o výslechu podezřelého z [REDAKCE] (na č.l.24), v němž podal své vysvětlení. Zpráva o výsledku zkráceného přípravného řízení z 8.11.2013. Návrh na potrestání (na č.l.131), podaný k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, 15.11.2013. Usnesení soudce na č.l.135 ze dne 29.11.2013, že se zastavuje trestní stíhání podezřelého. Stížnost státního zástupce proti uvedenému rozhodnutí na č.l. 143. Usnesení Městského soudu v Praze, že se

usnesení soudu prvního stupně zrušuje a ukládá se soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl (s důrazem na č.l. 152). Protokol o hlavním líčení z 26.3.2014, odročeno na 29.4.2014. Protokol o hlavním líčení z 29.4.2014 na č.l. 181 s vyhlášeným rozsudkem, že se žalobce zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť na základě důkazů provedených u hlavního líčení se nepodařilo bez pochybnosti prokázat, že se stal skutek uvedený v obžalobě. Opis evidence rejstříku trestu na č.l. 179, jeden záznam s účinky amnestie dne 1.1.2013.

Z účastnické výpovědi žalobce bylo zjištěno, že byl v době zahájení trestního stíhání trenérem [REDAKCE], přitom v posuzované věci šlo o problém s malým Š [REDAKCE] kterého vyřadil, ovšem rodič to nesnesl a pak nastalo z jeho strany peklo. Sledoval žalobce, nařknul jej z toho, že ho zbil, což nebyla pravda, nešel s ním do střetu, nicméně skončil nakonec v rukách policie a stálo ho to místo trenéra. Žalobci bylo doporučeno, aby skončil. Bylo mu doporučeno tedy, aby odešel a nabídnuto tak učinit jakoby dohodou, neboť kdyby ho oni vyhodili, pak by asi nenašel už vůbec místo, tak na to přistoupil. Pak chodil po soudech a policajtech, našel si i práci, jako [REDAKCE] nicméně i tam mu bylo naznačeno, aby skončil. Bylo to ještě v té době, kdy bylo proti němu vedeno to aktuální trestní stíhání. V minulosti byl odsouzen za [REDAKCE] nicméně byl amnestován. O předchozím trestním stíhání, nikdo nevěděl. Celkově se ho ta záležitost značně dotkla, měl našlápnuto jako profi trenér. Tato záležitost s tímto trestním stíháním jej však zazdila a už se na vrchol nedostane.

Skutkovým závěrem soudu je, že žalobce byl trestně stíhán u Obvodního soudu pro Prahu 4, pod č.j. [REDAKCE] kdy věc ve fázi řízení před policejním orgánem činným v trestním řízení byla zadokumentována záznamem o zahájení úkonů trestního řízení proti žalobci dne 23.5.2013, věc vedena v režimu zkráceného přípravného řízení, přičemž ve vztahu k žalobci řízení skončilo až v řízení soudním, zproštěním obžaloby dne 29.4.2014; celkem po 11 měsících. **Vzhledem ke shora popsaným skutečnostem je tak zřejmé, že došlo k nezákonnému rozhodnutí orgánu státní moci, a to záznamem o zahájení úkonů trestního řízení proti žalobci dne 23.5.2013.**

Podle § 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v platném znění, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci, podle § 2 se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit, přičemž podle § 5 stát odpovídá za podmínek stanovených v citovaném zákoně za škodu, která byla způsobena buďto rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ust. § 8 odst. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a zákona, o odpovědnosti za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nich k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, ke složitosti řízení, k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, k postupu orgánů veřejné moci během řízení a k významu předmětu řízení pro poškozeného.

V posuzované věci soud činí tento právní závěr :

Pokud žalobce žádá odškodnění za své nezákonné trestního stíhání, pak každé zahájení trestního stíhání negativně ovlivňuje osobní život stíhaného, a to bez ohledu na výsledek trestního stíhání; dvojnásob to však platí u těch, jež skončí způsobem, který potvrdí nevinu obviněného. Je sice pravda, že do okamžiku právní moci rozhodnutí o vině je třeba ctít presumpci nevinu, avšak samotný fakt trestního stíhání je pro obviněného zátěží psychickou a mnohdy i finanční. Samotné zahájení trestního stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti. Ústavní soud již ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 428/05 ze dne 11. 10. 2006 (N 185/43 SbNU 115) vyšel z přesvědčení, že samotné trestní stíhání je způsobilé vyvolat vznik nemateriální újmy především tehdy, jedná-li se o obvinění "liché", což může vyplynout z pravomocného zprošťujícího soudního rozsudku, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně jej nespáchal obžalovaný, anebo skutek není trestným činem. Právní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby, je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li stát být skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů či za jednání, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Stát nemá svobodnou vůli, nýbrž je povinen striktně dodržovat právo v jeho ideální (škodu nepůsobící) interpretaci. **Na jednu stranu je jistě povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zbavit odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže jako postup mylný, zasahující do základních práv.** V takové situaci není rozhodné, jak orgány činné v trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo - což se v předmětném případě nestalo (IV. ÚS 642/05).

Musí-li jednotlivce snášet úkony prováděné orgány činnými v trestním řízení, musí v podmínkách materiálního právního státu existovat garance, že dostane, pokud se prokáže, že trestnou činnost nespáchal, odškodnění za veškeré úkony, kterým byl ze strany státu neoprávněně podroben. Pokud by taková perspektiva neexistovala, nebylo

by možno trvat na povinnosti jednotlivce taková omezení v rámci trestního stíhání snášet [viz náleží sp. zn. II, ÚS 590/08]. Orgány státu, nadané vrchnostenskou pravomocí a donucovacími prostředky, musejí velmi pečlivě vážit, zda své přesvědčení o oprávněnosti k tak razantnímu zásahu do práv a svobod občana, jímž je zahájení trestního stíhání, opírají o dostatek věrohodných a způsobilých důkazních prostředků.

Proto nejistota, kdy žalobce byl vystaven hrozbě uložení trestu odnětí svobody, zcela zjevně existovala až do doby, než o zproštění obžaloby rozhodl nalézací soud. Žalobce byl sportovním trenérem, osobou obecně vnímanou jako autorita, jehož pověst, byla pochopitelně probíhající trestním stíháním znevěhodněna.

Při stanovení částky odškodnění soud vycházel z judikatury soudů, zejména z rozhodnutí 30 Cdo 1747/2014, dle něhož, aby zadostiučinění bylo možno považovat za přiměřené, mělo by odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Je tedy nutné provést srovnání (zejména na podkladě judikatury vyšších soudů či Evropského soudu pro lidská práva) s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv, a není-li jich, pak i porušení jiných práv (bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotlicích prvků). Bez tohoto srovnání by zpravidla nebylo možné učinit závěr, že právě žalobcem požadovanou částku (nebo i jakoukoliv jinou) lze považovat za přiměřené zadostiučinění, či zda za přiměřené zadostiučinění bude možno považovat konstatování porušení práva podle § 31a odst. 2 OdpŠk. V uvedené souvislosti soud postupoval při posuzování shodných znaků z obdobným (téměř identickým) případem vedeným u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 35 Co 436/2014 z 2.12.2014, jako soudu odvolacího a u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 14 C 377/2013, kdy byla žalobci přiznána z titulu zadostiučinění z nezákonného trestního stíhání částka 2.000,- Kč za každý měsíc vedeného trestního stíhání. V žalobcem uplatňovaném případě by pak za dobu od 23.5.2013 (zahájení úkonů trestního řízení proti žalobci) do 29.4.2014 (zproštění obžaloby) za 11 měsíců žalobci náleželo 22.000,- Kč. S ohledem na požadavek žalobcem uplatněný ve výši 20.000,- Kč, pak soud tomuto přitakal, jako zcela přiměřenému.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst.1 o.s.ř., kdy bylo na místě přiznat žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení tak sestávají z odměny advokáta ve výši 1.900,- Kč za jeden úkon právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí s vyjádřením k stavu řízení a jednání dne 18.5.2016), tedy za 4 úkony + 4 x režijní paušál po 300,- Kč, vše dle vyhl.č. 177/1996 Sb. + DPH z částky 4.400,- Kč (zástupkyně žalobce je plátcem od 1.8.2015); celkem 9.724,- Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího v příslušném počtu vyhotovení.

V Praze dne 18. května 2016

JUDr. Otília Hrehová, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Eliška Rysová, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Nadi Pínové a JUDr. Jany Tondrové v právní věci žalobce: M. L. nar. bytem zast. JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 20.000,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. května 2016 č. j. 14 C 122/2015-43,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 20.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně od 17.4.2015 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a v téže lhůtě náklady řízení ve výši 9.724,- Kč (výrok II.).

Takto nalézací soud rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy, vzniklé žalobci v důsledku nezákonného rozhodnutí v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. Žalobce tvrdil, že v uvedené trestní věci bylo vedeno jeho trestní stíhání pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, žalobce

však byl obžaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že by se stal skutek uvedený v obžalobě. Žalobce původně požadoval náhradu škody ve výši 12.600,- Kč spočívající v nákladech na obhajobu a náhradu nemajetkové újmy ve výši 200.000,- Kč, když tvrdil, že trestní stíhání bylo od počátku vedeno nedůvodně, na základě výpovědi údajného poškozeného, a podepsalo se negativně na jeho psychice, rodinné pohodě a práci, neboť ke skutku mělo dojít v rámci plnění jeho trenérských aktivit, a byla tak poškozena jeho pověst v pracovním životě. Žalobce poté, co mu žalovaná po podání žaloby uhradila náklady obhajoby částku 10.800,- Kč, vzal žalobu co do náhrady škody zcela zpět. Co do náhrady nemajetkové újmy vzal s ohledem na vývoj judikatury žalobu zpět ohledně částky 180.000,- Kč a nadále požadoval pouze částku 20.000,- Kč s příslušenstvím.

Žalovaná uznala existenci nezákonného rozhodnutí, po zahájení řízení žalobci uhradila náklady obhajoby ve výši 10.800,- Kč a za vzniklou nemajetkovou újmu se žalobci omluvila a konstatovala porušení práva. Tento způsob zadostiučinění považovala za dostačující, neboť trestní řízení trvalo pouze 8 měsíců, žalobce nebyl stíhán vazebně, věc nebyla závažná (žalobci hrozil trest odnětí svobody ve výši 3 let) ani medializována a žalobce již měl jeden záznam v rejstříku trestů.

Soud prvního stupně s ohledem na zpětvzetí žaloby řízení zastavil co do částky 192.600,- Kč podle § 96 odst. 1, 2 a odst. 4 o.s.ř. Předmětem řízení zůstal nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 20.000,- Kč s příslušenstvím.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že trestní řízení proti žalobci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. [REDAKCE] bylo zahájeno dne 23.5.2013, kdy byly zahájeny úkony trestního řízení proti žalobci. Dne 15.11.2013 byl podán k soudu návrh na potrestání, Obvodní soud pro Prahu 4 trestní stíhání žalobce dne 29.11.2013 zastavil, ke stížnosti státního zástupce bylo usnesení o zastavení trestního stíhání Městským soudem v Praze zrušeno a Obvodnímu soudu pro Prahu 4 bylo uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Dne 29.4.2014 byl žalobce obžaloby zproštěn podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek uvedený v obžalobě. Nalézací soud dále vyšel z toho, že žalobce již byl jednou trestně stíhán, byl však amnestován dne 1.1.2013. Žalobce byl v době zahájení trestního stíhání [REDAKCE] trenérem [REDAKCE], a skutek, pro který byl trestně stíhán, se měl stát v souvislosti s [REDAKCE] [REDAKCE] kvůli vyřazení [REDAKCE]. V důsledku trestního stíhání bylo žalobci doporučeno, aby s trénováním [REDAKCE] skončil, na což přistoupil, neboť pokud by byl propuštěn, mělo by to negativní vliv na další hledání trenérské pozice. Posléze pracoval jako [REDAKCE] trenér [REDAKCE] i zde však musel v důsledku probíhajícího trestního stíhání skončit. Tím byly zmařeny šance, aby se stal profesionálním trenérem. O jeho předchozím odsouzení nikdo nevěděl.

Uvedená zjištění posuzoval soud prvního stupně podle příslušných ustanovení zák. č. 82/1998 Sb. a dovodil, že je zde dána existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., neboť žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, trestně stíhán nedůvodně čili nezákonně a dovodil i existenci nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb. Dále měl za to, že přiměřenou formou zadostiučinění je peněžitá náhrada, a to s ohledem na to, že žalobce byl až do zproštění obžaloby, tedy po dobu 11 měsíců, vystaven hrozbě uložení trestu odnětí svobody a s ohledem na jeho funkci [REDAKCE] trenéra byla jeho pověst trestním stíháním značně poškozena. Při určení výše peněžité náhrady vyšel ze soudní judikatury, zejména z rozhodnutí 30 Cdo 1747/2014, podle kterého aby zadostiučinění bylo možno považovat za přiměřené, mělo by odpovídat

výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Je tedy nutné provést srovnání (zejména na podkladě judikatury vyšších soudů či Evropského soudu pro lidská práva) s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv, a není-li jich, pak i porušení jiných práv (bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotlicích prvků). Soud prvního stupně proto porovnal posuzovanou věc s obdobným případem vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 14 C 377/2013, kdy byla žalobci přiznána z titulu zadostiučinění z nezákonného trestního stíhání částka 2.000,- Kč za každý měsíc vedeného trestního stíhání. Požadavek žalobce na zadostiučinění ve výši 20.000,- Kč proto shledal přiměřeným.

O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému žalobci přiznal odměnu advokáta za 4 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby a účast u jednání dne 18.5.2016) po 1.900,- Kč a 4 x režijní paušál po 300,- Kč, podle vyhl. č. 177/1996 Sb. a náhradu za daň z přidané hodnoty, celkem 9.724,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, ve kterém namítala, že soud prvního stupně nesprávně určil formu i výši zadostiučinění. Setrvala na svém názoru, že přiměřeným zadostiučiněním je konstatování porušení práva a omluva, kterých se žalobci dostalo již v rámci předběžného projednání nároku, když žádné skutečnosti odůvodňující přiznání peněžitého zadostiučinění v řízení nevyšly najevo. Žalovaná zopakovala, že řízení trvalo necelých 8 měsíců, od sdělení podezření dne 23.10.2013 do právní moci zprošťujícího rozsudku dne 4.6.2014, povahu trestní věci nelze považovat za závažnou, neboť horní hranice trestní sazby činila 3 roky, žalobce již byl dříve trestně stíhán a odsouzen, z dokazování nevyplývala žádná dehonestace žalobce v souvislosti s trestním stíháním; negativní vliv na psychiku, rodinnou pohodu a práci zůstal pouze v rámci tvrzení. Žalobce nemohl pociťovat ani velkou nejistotu spojenou s výší hrozícího trestu, neboť již měsíc po zahájení trestního stíhání bylo trestní řízení zastaveno. Za nepřiléhavé považovala porovnání s případem vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 14 C 377/2013, neboť porovnávané případy nebyly obdobné, když ve věci 14 C 377/2013 byl obžalovaný v průběhu trestního stíhání zadržen, byl nepravomocně odsouzen pro trestný čin vydírání, na počátku řízení mu hrozil trest až 8 let, nikdy nebyl trestně stíhán a žil v malém městě. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žalobu zamítne.

Žalobce se k odvolání žalované nevyjádřil.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 3 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru o existenci nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. a o existenci nemajetkové újmy na straně žalobce, což ostatně nezpochybňovala ani žalovaná, která požadavku žalobce na odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím částečně vyhověla tím, že se mu omluvila a konstatovala porušení práva.

Nemajetková újma ve smyslu ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb. je chápána jako negativní dopad nezákonného rozhodnutí zejména do osobnostní integrity poškozeného. Pokud jde o nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, je třeba mít, při důsledném respektování presumpce nevinny za to, že každé trestní řízení představuje významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož by jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně že nebyl trestným činem (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3193/10).

Soud prvního stupně podle názoru odvolacího soudu dostatečně zvážil dopady nezákonného trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, na jeho dosavadní způsob života a nepříznivost jejich vlivu na pověst žalobce jako [REDAKCE] trenéra, což bylo v řízení prokázáno výpovědí žalobce. Takový zásah do psychické sféry žalobce nelze než považovat za nemajetkovou újmu ve smyslu ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb., kterou je třeba odškodnit.

Odvolací soud se ztotožňuje s názorem soudu prvního stupně i v tom, že odpovídající formou satisfakce je peněžité zadostiučinění. Forma (a případně výše) zadostiučinění se stanovuje s ohledem na specifické okolnosti konkrétního případu. Kritéria, která mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) povaha trestní věci, 2) délka trestního řízení, 3) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména chování či jednání obviněného a rovněž i postup orgánů činných v trestním řízení. Je na soudu, aby zvážil, jak intenzivně (či v jakém rozsahu) byla tato kritéria v konkrétním případě naplněna a vedle toho vzal do úvahy okolnosti, za nichž k újmě došlo (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 a 30 Cdo 1777/2012). Aby zadostiučinění bylo možno považovat za přiměřené, mělo by odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném.

Soud prvního stupně správně dovodil, že nebezpečí odsouzení žalobci hrozilo po dobu 11 měsíců, tj. od prvních úkonů trestního řízení do pravomocného zproštění obžaloby, a žalobce po celou dobu pociťoval nejistotu ohledně výsledku trestního stíhání, neboť původní rozhodnutí o zastavení trestního stíhání bylo zrušeno. I když trestný čin, pro který byl žalobce stíhán, nebyl nikterak závažný ani zavrženíhodný, je nutno přihlídnout k tomu, že se skutek týkal fyzického napadení [REDAKCE], což se negativně promítalo do další volnočasové i profesní aktivity žalobce. O předchozím odsouzení žalobce pak nikdo nevěděl. Odvolací soud považuje za příhodné i srovnání s výši zadostiučinění, přiznaným ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 14 C 377/2013, neboť podle názoru Nejvyššího soudu, vyjádřeného v rozhodnutí 30 Cdo 1747/2014, má výše přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případě skutkově obdobném, nikoliv shodném. Odvolací soud má za to, že projednávaná věc i věc vedená pod sp. zn. 14 C 377/2013, byly skutkově obdobné; po žalobci pak nelze spravedlivě požadovat, aby soudu překládal rozhodnutí ve věcech, která jsou s jeho věcí skutkově zcela totožná, neboť to není v možnostech žalobce.

Po zhodnocení všech shora uvedených kritérií a okolností dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně stanovil správně přiměřené zadostiučiněním ve smyslu ust. § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. ve výši 20.000,- Kč.

Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, včetně výroku o nákladech řízení.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario, když úspěšnému žalobci v této fázi řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 30. srpna 2016

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová

Zuzana
Turoňová

Digitálně podepsal Zuzana Turoňová
DN: c=EZ, 2.5.4.97=NTRCZ-00215650,
o=MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE IJC,
ou=15660, ou=210, cn=Zuzana
Turoňová, sn=Turoňová
givenName=Zuzana,
serialNumber=P2269189, title=referent
součísí karčeláře
Datum: 2016.09.08 08:25:16 +0200